

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:

Pe un an Lei 180—
Pe un jumătate an Lei 90—
Pe 3 luni Lei 40—

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDACȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 11. — Telefon 13—31
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon 10—86

Marșul națiunii.

În vremuri grele, când țara este amenințată, națiunea se adună în locuri istorice pentru a hotărî asupra mijloacelor de salvare.

Țara noastră este într-o situație, cât se poate mai dificilă, datorită unui guvern miop, fără autoritate între, cât și în afară de granițele ei.

Acest guvern trebuie să plece și cu el trebuie să se desființeze și sistemul de guvernare, care ne-a adus în acest hal.

Suveranitatea națională nu poate admite ca atribuțiile ei să fie uzurpate în afară de litera și sensul constituției.

La chemarea partidului național-tărănesc, care reprezintă acel mare reviriment de moralitate și legalitate în viața publică, se mobilizează națiunea întreagă într'un marș victorios spre Alba-Iulia.

proteguții de inteligența scripitoare a lui Vintilă, au deschis lupta în contra națiunii întregi pe care o cărmuesc contra voinței ei.

Națiunea întreagă prin delegații ei autorizată la Alba-Iulia va face ultimul act de defensivă și dacă nici acest act patriotic nu va fi înțeles,

cărui nu-i va putea rezista nimănui și nimic.

Simbolul cetății bravului Mihai a înregistrat în istorie două mari acte patriotice, cari privesc unirea tuturor Românilor. În 6 Mai a. c. va realiza al treilea mare act istoric, eliberarea politică a tuturor Românilor și reintegrarea Suveranității Națiunii întregi nesocotite până acum.

Marșul Națiunii înseamnă reintegrarea voinței naționale și moartea celui mai odios sistem de stăpânire, pe care numai epoca fanariotă a întrecut-o.

Înspre Alba-Iulia

La munți suflă al meu mărșă acolo de unde vine ajutorul.
O! Munte gras, munte încheșat.
O! munți de viață lină, în care bine a voit Dumnezeu a sădi pe român. La Alba-Iulia se va lămuri,

Acolo bourelul nostru a înfipt cornul său puternic, în muntele gras și încheșat, și va trâmbița în patru unghiuri ca să adune suflarea românească să-și hotărăască viața și să-și îndrepte gârbovirea.

La munți năzuește suflă al meu, grăbește-te acolo unde te chiamă stăjarul a desăvârși visul strămoșesc.

O! români din patru unghiuri, voi toți cei însetați de izvoarele apelor vii, grăbiți-vă la munte la Alba-Iulia că acolo veți cunoaște și vă vor binecuvânta păzitorii voștri buni. De acolo vi s'or lămuri toate, într'una.

De acolo, din muntele virtuții noastre se vor zdrobi puterile întinericului și capul bălaurului cumplit se va sfărma în pulbere.

La munți Români din patru unghiuri, la Alba-Iulia, grăbiți-vă într'un suflet, ca să văză toată lumea, vitejia românească, atunci când nu mai poate suferi.

T. JIREGHIE

— *Noi nu avem nevoie de Europa, ci Europa are nevoie de noi.*
Vintilă Brătianu.

— *„Ce-i pasă Angliei de noi? Dar celorlalte țări? De existăm ori nu, lor li-e tot una...”*
Un elev de liceu.

Illegalitatea cenzurei.

Călcarea drepturilor garantate prin legi și constituție dovedesc în primul rând că guvernul care le ordonă este slab și nepopular. Cenzurarea gazetelor și introducerea stării de asediu este ultimul refugiu la care se pot cugeta uzurpatorii voinței populare pentru ași menține cu forța situația beneficiară de-a trăi o mână de oameni din bugetul statului.

Dar aceste măsuri excepționale dovedesc lumii din afară că statul este într'o situație gravă internă. Singur frica de atacul unor țări vecinase, de o grevă generală sau de o apropiată revoluție pot justifica în ochii străinătății aceste măsuri cu două tăiușuri.

Noi credem că pentru România este mai adevărată motivarea primă decât a doua, și suntem convinși că cenzura și nici starea de asediu nu poate înfrâna mișcarea populară tot mai crescândă, tot mai energică pentru căștigarea de fapt a drepturilor cetățenești conferite prin legi, dar călcate de uzurpatorii liberali.

Cenzura liberală nu-și va ajunge scopul pentru că este ilegală chiar pe baza legilor și ordinelor liberale.

A dovedit-o asta zilele trecute chiar un deputat guvernamental — 'onoare lui — de P. P. Suci, prin acte.

Într'adevăr, starea de asediu — cu corolarul ei: cenzura presei — a fost

instituită prin decretul din 14 August 1916, în ziua declarării războiului.

Dar acest regim prin excelență anormal a fost desființat prin două decrete consecutive și prin noua Constituție.

Asifel, prin decretul regal No. 32 din 3 Ianuar 1922, publicat în „Monitorul Oficial” No. 226 din 4 Ianuar acel an, — urmează d. Suci, — se declară prin art. 1 că:

„Se ridică cenzura preventivă pentru presa cotidiană, periodică, pe tot cuprinsul regatului, în afară de zonele militare în atingere cu frontiera.”

Iar prin decretul regal No. 502 din 3 Ianuar 1922, publicat în „Monitorul Oficial” 246 din 31 Ianuar 1922 — dat în timpul guvernării lui Ionel Brătianu se stabilește încă odată că:

„Presa cotidiană și periodică, programele, manifestele și afișele electorale, precum și publicații de orice natură nu mai sînt supuse autorității prealabile și cenzurii preventive.”

Iar Constituția din 1923 în art. 25 ordonă că:

„Nici cenzura, nici o altă măsură preventivă pentru aparația, vinderea sau distribuția oricărei publicațiuni nu se va putea înființa.”

ai propriilor lor legi mai pot avea un drept să guverneze această țară? Mai pot avea pretenția să fie numiți bărbați politici? Chem.

Studentul.

Primesc o scrisoare personală dela un elev de liceu din cl. VI. Merită să fie relevată, ca un tip de gândire al unui liceist:

„Și dacă mă duc să mă plimb pe câmp tristețea mi se face și mai mare, aș voi să am aripi să zbor ca vulturul, să mă pierd în nemărginitul văzduh, și apoi să mă fac tare ca să pot ajuta României, să se facă tare, ca să fie mai tare, decât celelalte țări, să fie înăuntru înțelegerea cea mai bună, ca toți oamenii să fie fericiți, să nu cărtească în contra patriei. Iar în afară să fie temută și ascultată și mai mult respectată. Căci ce-i pasă Angliei de noi? Dar celorlalte țări? De existăm ori nu, lor li-e tot una. Și de aceea trebuie să le arătăm, că va fi un timp, când și România va porunci în Europa”. „Când o văd în starea ei de azi, îmi pierd nădejdea în acel viitor și atunci îmi vine aceea tristețea. Atunci m'aș pune la muncă, aș lucra zi și noapte numai să o văd fericită. Însă văd, cât sunt de mic, de neînsemnat și că nu pot face nimic... căci aceste lucruri nu atîrnă de mine și trebuie să rabd și să sufăr... Dacă nu te-aș supăra, Te-aș ruga să-mi trimiți o gramatică engleză și italiană...”

Atâta frământare naivă a unui suflet tânăr, care abia acum începe să descifreze taina slovelor fugare și să pătrundă înțelesul plin de viață din imaginea grafică a permutațiilor fără sfârșit a literelor scunde. În perimetrul geografic, unde 'acest liceist își face escurziunile sale cercetășești, el cunoaște viața așa cum se prezintă, și acest tablou îi produce o tristețea, fără să cunoască lucrurile curente din întreaga țară, cum le cunosc de o pildă studenții universitari.

În sufletul acestui băiețuș luptă dorul de a se face folositor patriei și găsește arma cu care va lupta când va fi mare, în cultură.

Cultura este forța formidabilă, careia nici armata și nici granițele nu-i pot rezista. — Studentul trebuie să fie ucenicul în slujba acestei forțe.

Când azi se gândește astfel un liceist, studentul, eroul alcovurilor se gudește ca un mic cățeluș pudrat la piciorușele goale a unei midinette. Ce-l interesează pe el țara, neamul, mai multă preocupare merită croiul unei pyjamae.

Iar studenții, cari poartă în sufletele lor tristețea liceistului, desigur știu, că nu prin sclăvia unei civilizații greșite, ci prin o serioasă cultură vor putea fi membrii folositori ai națiunii.

Studenți, meditați asupra întristării acestui liceist! —

Dr. Emil Pop.

In slujba unui ideal străin

Am privit dela început cu nedumerire înrolarea tinerimei universitare din Ardeal sub flamura antisemitismului. Nu că doare acest curent n'ar avea o oarecare justificare, ci din alt motiv: vede-m cu groază, cum se destramă nimbul tradițional, creat de o serie de generații studențești dela 1848 încoace și cum mai ales se deschide un abiz între tinerimea universitară și între poporul român de pe acest pământ strămoșesc.

Poporul român din Ardeal, sub dominația străină a maghiarilor, între multe rele s'a bucurat de un singur avantaj social, de a nu avea din sângele său clase sociale suprapuse. După ce cnezii și voivozii parte s'au uncurit, parte au decăzut în șirurile țărănilor iobagi, poporul a rămas omogen. Singurii conducători, preoții, până târziu de tot, aveau aceeași tristă soartă a iobagilor. Când apoi cu timpul s'a format o brumă de inteligență, aceasta era în legăturile cele mai strânse — de sânge și de aspirații — cu poporul, din sânul cărui a ieșit. Natural că „junimea academică”, plecată la școlile înalte, era într-o legătură și mai strânsă cu acest popor țărăn, căci doar anii lor cei mai fericiți i-a petrecut în atmosfera țărănească a satelor noastre.

Idealurile lor erau aspirațiile poporului, suferințele poporului erau adânc simțite de această tinerime generoasă. Clasa cultă putea din când în când să șovăie și să nu recunoască în momente grele și haotice drumul neamului ce trebuia urmat. Dar poporul și tinerimea academică niciodată n'a dat greș, grație contactului strâns și desinteresat între ei.

Că nu sunt fraze ce zic, o dovedesc două mari evenimente istorice din trecutul Ardealului: adunările naționale din Dumineca Tomei și din 15 Maiu 1848 pe Câmpul Libertății din Blaj și frământările din anii 1890—95, cari au culminat în procesul Memorandumului.

În preajma marilor evenimente din 1848, când Europa fierbea și în Ungaria și Ardeal întreg elementul maghiar s'a ridicat în picioare, între români domina încă haos. Intelectualii erau mai mult pentru unirea Ardealului cu Ungaria, seduși de unele aparente reforme sociale din Ungaria. Și atunci tinerimea română dela tabla regească din Oșorheiu, în înțelegere cu teologii și studenții din Blaj, hotărăsc ca „pe Dumineca Tomei” după Paști tinerii cu toți cunoscuții lor civili și preoți, inteligenți și țărani să se afle la Blaj, unde să poată face pașii necesari în cauza națională. „Ne jurăm fraților, ca pe dumineca Tomei prin apă și prin toate primejdiile vieții vom conveni la Blaj” Tinerimea școlară, plecată acasă pe vacanța de Paști, îmbrăștie în toate părțile țării proclamația de chemare și lătesc ca fulgerul faima despre adunarea de dumineca Tomei. Călătoria tinerimei de-a lungul țării îți aduce aminte de călătoria apostolilor. Nicătri nu poți celi în istorie o însuflețire mai mare, de cum era însuflețirea acestor tineri aprinși de idealul național. Adunarea dela dumineca Tomei, nici-o putere omească nu era în stare să o împiedice. Svonurile tendențioase, răspândite prin țară de administrația ungurească și amenințările cu 80.000 de săcui înarmați, spre a spăria pe români, n'au prins. Poporul asculta de tineri și curgea spre Blaj din toate părțile. Însuflețirea și încrederea poporului în acești tineri a fost desăvârșită. Tot din sinul acestei tinerimi a ieșit acel „tiner bătrân”, care în scris la vârsta de 40 de ani, a știut să sintetizeze mai clar și pentru toate

generațiile următoare aspirațiile poporului român din Ardeal. Această tinerime nu mai discuta, ci vorbea răspicat: „Nu vă temeți nimic, n'ascultați de minciunile inamicilor, veniți încoace, aici siați, cutare să voți, această prețindeți”.

Dar această tinerime academică a știut să câștige prin sentimentele sale de generozitate și de dreptate, mult peste hotare, simpatia Europei întregi pentru cauza națională. Că idealul național de unire al tuturor românilor s'a putut înlăptui în 1918, se poate mulțumi în bună parte acelei simpatii ce tinerimea universitară a știut să-o trezească în conștiința popoarelor culte din Europa, față de dreptatea cauzei noastre. Prin acel „Memoriu” al studenților universitari din București, prin „Replica” junimei academice române din Ungaria și Transilvania, prin apriga propagandă dezvoltată în toate zărele mari din Apus cu ocazia desbaterei procesului Memorandumului, tinerimea a cucerit inimile tuturor centrelor studențești din Viena, Praga, Roma, Napoli, Paris, Berlin și Londra și a creat aceea atmosferă mondială favorabilă noastră, care cu 30 ani mai târziu ne-a adus, cu tot dezastrul armatei române, Unirea!

Azi tinerimea univ. din Ardeal a rupt firul tradiției și a apucat pe o cale, prin care va reuși să anihileze tot binele ce l-a putut realiza în trecut pentru acest neam. Și mi-e teamă că nici sângele ce va trebui să-i verse din belșug pentru păstrarea pământului strămoșesc, nu va putea spăla pata neagră și rădăcina fatală. Din element de coeziune ce a fost în trecut tinerimea univ. a devenit direct un element de manevră a unui guvern, care conștient ori inconștient lucră la distrugerea statului român. Politicianismul fanar a recoltat la tinerimea univ. roade depline. Treziți-Vă!!

Dr. Sabin Mureșan.

Prefectul Clujului „necunoscut”

Ce e drept are Clujul, acest centru al Ardealului un prefect de județ, care este un demn urmaș a fostului prefect Căcăluș. Nu sunt așa multe plânsori încontra dlui Dan, nu ne-a dat ocazie să ne ocupăm prea des de el, dar poate tocmai aceia nici nu este așa cunoscut ca Căcăluș a cărui nume „chemarist” îl cunoșteau toți copii județului și a cărui automobil știe toate crășmile din drum. Dacă i-am fi făcut noi reclamă și dlui Dan nu s'ar fi putut întâmpla cu el cele ce urmează.

Un cetitor al ziarului nostru a găsit pe coridorul unei case particulare un necrolog prin care se anunța decesul dlui *dezséri báró Rudnyánszky Béla* iar adrese suna astfel: „*Mltsg Dr Dán Pártén prefectus urnak Cluj Piața Unirei 9*” (sigilul poștei Aiud, din 3 Aprilie 1928).

Cu creionul era scris peste adresă „*Retour*” iar pe dos sigilul poștei Cluj din 4 Aprilie 1928 și cu creionul gros scris: „*necunoscut I. János*”.

Strașnic prefect mai are Clujul când nici oficiul poștal, nici factorii nu-l cunosc. Li recomandăm să ne dea anță ai face reclamă, pentru a evita pe viitor o rușine atât de mare.

Styx.

Cetiți și răspândiți
„Chemarea”!

Panem et circenses

După fiecare eșec sau boacănă, guvernul ține cu orice preț să înveselească lumea servindu-i, după vechea formulă romană, pâine și circuri...

Acest obicei neronian desleagă explozii de indignare și înțește și mai mult disperarea masselor.

Sunetele viguroase ale instrumentelor de alamă biciuesc amărăciunea, răscolesc furia mulțimei, se înalță spre cer ca osanale de preamărire cinismului și a prostiei guvernamentale. Oh, și de câte ori pâinea este înlocuită cu muzică, muzica cu promisiuni și acestea cu minciuni!

Muzică! De asta ne arde nouă! Muzică și diversii servite în toate dozele, minciuni chilometrice, cântate pe toate coardele blestămăției fanariote. Cum putea lipsi și teatrul de propagandă liberală. Atât doar că mascarada „zilelor mari” a luat cu totul altă întorsătură decât și-ar fi închipuit acei cari au autorizat turneul cu celebra piesă. Acei cari au aruncat formula „psihoza Maniu” ar fi putut constata că mare alevăr au descoperit.

Cei ce cred că prin distribuirea unui pumn de cucuruz calicilor națiunii vor putea desarma sărăcia rau sfătuitoare se înșeală amarnic. Gravă eroare! Muzica, teatrul, circul liberal nu sunt în stare să-și potolească spiritele agitate de samavolnicile patentate ale regimului.

Nu muzica, nu promisiunile minciunoase pot aduce liniștea, mulțumirea și echilibrul sufletesc al națiunii. Dorul

de legalitate și libertate, setea după un regim cinstit democratic, revendicarea unei administrații cinștite unei vieți mai omenești nu pot fi satisfăcute cu reprezentații de circ.

Națiunea aceasta este un acumulator de o enormă capacitate, care însă nu mai suportă nici cea mai mică supraîncărcare. A ajuns la saturație completă.

Iubirea de țară ne face să veghiem cu încordată atenție ca actele nechibzuite ale unui guvern virtualmente căzut să nu provoace descărcări spontane ca cele recente din Germania, când țărănimia amărâtă de imensele sarcini fiscale s'a ridicat în masă alungând pe perceptori și pe agenții fiscali.

Nu poate nimeni să învinovătească acest popor blând și cuminte că n'ar fi avut răbdare suficientă, că n'a suportat cu eroism studiile sadice de vizecție ale vistiernicului Vintilă și că n'a golit până la ultima picătură diversele „medicamente de fericire universală” servite de partidul afacerilor patriotice,

Cerem alegeri libere pentru ca țara să indice guvernul ce-l dorește.

Cerem un guvern care să fie expresia voinței naționale neviolată!

Renato.

Cenzura.

În vreme ce toate statele au reintrat în normal, oligarhia liberală găsește de cuviință să mențină starea excepțională. În toate țările cu regim democratic viața s'a normalizat rapid și chiar țările bântuite de ravagiile războiului s'au refăcut complect, regimul tuturor ilegalităților rostogolește stânci uriașe în calea evoluției firești, prelungește starea de asedii și cenzura, comițând prin aceste măsuri nechibzuite cel mai condamnabil abuz față de libertățile garantate prin constituție.

Cine poate înțelege necesitatea măsurilor excepționale în al 10-lea an după războiu? Ce crede streinătatea despre această țară și mai ales despre guvernul actual, care se reazăină pe baionetele jandarmilor și se mai menține prin stare de asediu și cenzură?

Cenzura este cel mai odios și rușinos atentat la adresa scrisului, cel mai monstruos abuz pe care-l săvârșește un guvern fără autoritate și lipsit de încrederea poporului.

Cazul „Cuvântul”-ului este pur și simplu revoltător. În fiecare zi acest cotidian curajos apare cu coloanele mutilate, deși, ne închipuim, nu se ocupă de chestia închisă și nici de chestii cari ar putea periclita siguranța statului.

Din coloanele albe sau umplute cu chipurile lui Găetan și Stelian Popescu et comp. totuși cetitorul descifrează lucruri și comentarii interesante, citește ce-i place, ce-i convine și trage concluzii.

Furia cu care s'au aruncat d-lui Duca asupra acestui organ de publicitate este pur și simplu rușinoasă și revoltătoare.

Protestăm cu ultima energie contra regimului tiranic.

I. Gruia.

La Chintău treizeci de țărani au fost ridicați de jandarmi Păcatele oligarhiei în miez de noapte de acasă.

Isprăvile notarului Stoica, ale jandarmilor și preotului.

Cluj, 7. — Administrația procedează în așa fel cu bieții locuitori ai satelor, încât plângerile lor ce se repetă de la o zi la alta cu regularitate uimitoare, aproape nu ne mai impresionează. Ascultând zilnic povestirea tânguitoare a celor îndurate de săteni din partea reprezentanților „prestigiului” statului la țară, am ajuns să nu ne lăsăm mișcați de întâmplările comune ce ni se aduc la cunoștință. Că totuși când scriem aceste rânduri vibrăm de indignare, se datorește faptului că cele relatate mai jos constituie pur și simplu o batjocură ordinară la adresa pașnicilor locuitori ai satelor noastre, cari susțin pe spatele lor greutățile statului.

SCULAȚI ÎN MIEZ DE NOAPTE

Faptele s'au petrecut în Chintău, comună vestită prin operațiile de satrap ale notarului Stoica. Acest om puțintel la trup, cu ochi licurind șiret — ochi de vulpe omenească, — după mărturisirile sătenilor

În decurs de câte-va săptămâni a bătut vre-o 30 de țărani.

Unul dintre victime, bătrânul Ioan Budean ne arată cicatricea rănilor din cap, pricinuite de lovirile barbare ale notarului Stoica, la 10 Martie

Motivul: Ioan Budean ca fruntaș al satului s'a dus cu o plângere a locuitorilor împotriva preotului local la Mitropolia din Blaj. Bieții oameni arătau, că popa lor nu locuiește în sat, ci la Cluj. Merge când vrea la „turmă”. Când e cineva pe moarte, trebuie să dea fuga la Cluj, unde să-l caute pe popă, cine știe unde. De-l găsec e bine, de nu, bietul creștin moare fără popă... De aceia ei au cerut, sau ca preotul să fie obligat a locui la ei în sat, sau să li se dea alt preot.

Atât, că popa din Chintău e popă numai c'un picior. Cu celălalt e mare liberal. Și în loc să se sperie de Mitropolie l-a rugat prietenește pe notarul Stoica să „aranjeze” afacerea. Și Stoica a aranjat-o:

i-a bătut pe oameni până ce au declarat, că „de bună voie” retrag plângerea.

După această ispravă oameni trăiesc mereu cu frica în sân. Ieri noaptea când jandarmii concentrați dela posturile vecine au intrat prin casele oamenilor ducându-i la primărie sub escortă, groaza s'a înstăpănit din nou în sufletele tuturor.

Peste 30 de țărani au fost ridicați în miez de noapte de acasă de jandarmi, fără să știe de ce.

Toți au fost ținuți până a doua zi la 1 o. m. la primărie, pentru ca plutonierul de jandarmi să „facă cercetări”.

Cu ce sunt acuzați nu știm precis, deși am fost la fața locului pentru a ne face datoria profesională. Dar, în loc să ne de-a lămuriri jandarmii au încărcat armele amenințându-ne că nu ne mai lasă să plecăm. Bineînțeles s'au postat zadarnic cu armele întinse în fața mașinei. Le-am răs în față spunându-le că am văzut și viteji mai mari, am continuat să anchetăm ce s'a întâmplat.

Pe când am terminat ancheta noastră și jandarmii s'au calmat.

Dece au fost ridicați oamenii dela domiciliu

Oamenii ne-au declarat că au fost interogați de jandarmi dacă au participat la adunarea dela Cluj din 18 Martie, și dece au spus și la alții ce au auzit aici.

Impotriva unuia din ei acuza este că a povestit poezia lui Vlăhuță: Minciuna stă cu regele la masă...

Spre surprinderea lor — ne-au spus — interogatorului s'a făcut fără bătaie. (Se vede că jandarmii și-au dat seama că sunt în minoritate.)

Cum am spus, cu câte-va minute de-a sosit la fața locului delegații partidului național-țărănesc și ai presei, țărării au fost eliberați.

Intrebăm autoritățile superioare: Dece îngăduie ca un jandarm rural cu câte-va clase primare să poată teroriza în acest fel un sat întreg. Din a cui ordin a concentrat plutonierul din Chintău jandarmi dela alte posturi? Dece — dacă presupunem că trebuia să facă cercetări — a alarmat satul în miez de noapte vărând panica între locuitori?

Și mai întrebăm: cari vor fi sancțiunile imediate date notarului și jandarmilor pentru aceste fapte cari nu pot avea alt rezultat decât de-a tulbura și mai mult starea de spirit și așa destul de agitată a țărănimeii.

Și: cine a plătit sticlele cu bere cărate de servitorii comunali la locul ispravei pentru ospătarea jandarmilor. Cine avea interesul să se răzbune astfel pe sat? Poate tot ce-l ce-i popă numai cu un picior?

Dr. Aurel Buteanu.

Adunarea națională dela Alba-Iulia a fost convocată pe ziua de 6 Mai (a treia Duminică după Paști).

vor fi atunci la Alba-Iulia.

Cinste și dreptate vrem!

Aproape de 10 ani, că ne sbatem mereu — în căutarea vreunei soluții de emancipare a țării de sub tutela devenită notorie — a liberalilor.

Ei susțin și azi, că țara și poporul întreg trebuie să l-e fie recunoscător pentru fericirea și bunăstarea pe care ei i-au câștigat-o. Mulțumim de așa bine, dar ne-am săturat.

Cerem și pretindem, ca să i-a cărmă țării partidul național-țărănesc, care se compune din oameni cu pregătire și bărbăți cari cunosc nevoile țaranului român, căci doar aproape cu toți sunt fii sau nepoți de țaran.

Cerem ca în funcțiunile de conducere a statului să ajungă oameni de caracter și cu învățătură,

Doar bine știți, că astăzi, ca să ajungi la o funcție de stat, trebuie să treci prin ciurul liberalilor, să fii sclavul lor, animal ca să-te poate încăleca dupăcum ei vreau. Vrem dar să se schimbe metodele de pân'acum — ca funcționarii se nu mai trateze publicul contribuabil, ca pe niște nesuferiți — să nu-l mai șicaneze cu mofuri, ori terorizări pe tema credinței politice. Dorim dar să infărim frăția, însă nu cu viniturile și trădătorii neamului, ci cu români adevărați din toate unghiurile țării.

Vrem

să fim guvernați de oameni, cari prin trecutul lor de suferințe și prezentul plin de abnegație să ne dea garanța unei administrări cinstită și a revenirii moralității și bunăstării pe pământul nostru.

Suntem sătui de atâtea nelegiuri și batjocure a demnității noastre — vrem să ne spunem și noi cuvântul, atunci când se iau hotărâri ce privesc ființa însăși a țării noastre.

Vrem dar să rupem cu trecutul și cu forțe întregite să ne apucăm a reclădi temelile creditului nostru dovedind, că suntem o țară liberă, puternică și necesară păceii din Europa.

Neînfricați să ne arătăm demni de ziua mare ce ne așteaptă.

Să nu ascultăm, decât șoapta inimii noastre — care ne cere luptă pentru izbânda Legii și a sfintei dreptăți. Generațiile tinere aceasta o așteaptă dela noi,

La 6 Maiu la Alba-Iulia!

Romanus.

Ziua Unirei tuturor românilor trebuia să fie sărbătoarea desrobirei naționale și politice a acestui neam. Români strânși la pieptul patriei-mame au așteptat această eliberare mult dorită și o imensă speranță și însuflețire s'a încuibat în sufletele sclavilor „de dincoace și de dincolo”.

Noi așteptăm zorile libertății naționale desăvârșite, iar frații noștri din vechiul Regat desrobirea lor politică.

În acele momente mărețe, desigur, s'ar fi uitat orice umilire, orice greșală, orice ură, s'ar fi ertat toate păcatele și delirul unirei ar fi așteraut vântul tăcerii asupra trecutului de robie. Ne putem da seamă ce minuni s'ar fi putut realiza prin canalizarea sănătoasă a acestor valuri de entuziasm generos, ce bază solidă s'ar fi putut pune acestui stat dacă oligarhia ar fi înțeles ritmul vremii, dacă camarila n'ar fi împiedecat, colaborarea alcătuitoare de stat a tuturor factorilor competenți, a tuturor oamenilor de bine.

Oligarhia însă n'a înțeles porunca istorică pentru că n'a înțeles niciodată sufletul acestui popor! Nu-l înțelege nici azi!

Prin mijloace și măsuri nechibzuite, prin abuzuri și brutalități, această clică a otrăvit sistematic acest suflet nobil și bun, a picurat neîncetat în el veninul nemulțumirii și al umilinței, în slăbit a anarhizat acest suflet robust.

Liberalii au preferat unei nații conștiente de datoriile și drepturile ei o cantitate neglijabilă, o masă abrutizată, docilă, fără curaj și conștiință civică. Ce înseamnă un popor ținut metodic în ignoranță și oprimat am văzut pe frontul rusesc și D-zeu să ne ferească ca să ajungem în situația Rusiei țariste în cazul unui războiu.

Nu se mai poate conțina cu degradarea morală și fizică al acestui popor, căci nu belicosul domn Duca sau cinicul Argetoianu cu fricosul Dr. Lupu și St. Popescu vor înfrunța atacurile dușmane, ci românii umiliți maltratați și duși la disperare.

Patria are nevoie de cetățeni conștienti, de cetățeni cu educația fizică bine fixată și de curaj ostășesc. Disciplina națiunii trebuie să fie benevol acceptată, ea nu se poate impune și nici baza pe măsuri artificiale. Disciplina trebuie să fie primită de națiune cu inima și cu capul și să se reazime pe consensul poporului și al factorilor ce-l conduc.

În momente extrem de critice de azi nici o țară nu-și permite luxul prăpastiei între națiune și Stat considerându-le două națiune cu totul aparte cari n'au nimic una cu alta, doar singură România brătienilor.

Și există o prăpastie imensă între Națiune și Stat pe care numai un guvern Maniu ar putea-o face să dispară.

EPIGRAMA

Canaanul.

Omul nofocului și-n bine și-n rău
Vintilă, el tot profită. Nepriceperea și
stângăcia unor doftori iată că-l trans-
formă

In prim-ministru a țării. De zece ani el tot câștigă, banii... ușor, experiențele... mai greu, legătura comună între aceste două fapte e: slăbăta spinare a țării. Canaanul românesc făcut după chipul și asemănarea sa... nici vorbă tip: Elida (Savon-poudre-crème) nu vrea să profite de Vintilă. Dragostea unilaterală a dlui Vintilă adică dragostea pentru totul ce-i rentabil în „Rhomânia“ este recompensată printr-o dragoste deplasată... de către canaeni, înțeleg le este drag Vintilă deplasat... zicem... în Mesopotamia ori Zanzibar. Nici vorbă noi nu am pronunța nici un cuvânt de regret știind în aceeași calitate Șef de guvern ori unde.

Năcazurile nu se pot împrăștiă cât ai bate'n palme spunea Vintilă; Ia o adunare la București, dar palmele de ce ni le-a dat, cât ai bate'n... în ce? în zicem, într-o altă palmă? Dacă Dsa nu le poate împrăștiă într-o palmă, de ce nu lasă să vadă ce palmă ar ști să tragă alții. Noi nu avem nevoie de de bătaie de palme anemice ca bătaiele de palme mai bine zis palmile dlui Vintilă.

Canaanul vintilesc adică aceia țară unde cum spune dl Vintilă nu se poate împrăștiă năcazul... nici vorbă, e plin cu toate bunătățile. Are Bănci Românești, are „Viitor“... păcat că n'are prezent. Bunătățile nici vorbă curg, ba mai mult! chiar se scurg în Bănci Românești și pînă degetele neamului.

Canaanul grecesc, Valea plângerilor românești, are în inventarul bunătăților sale o piatră prețioasă vrednică de averea lumii...! dl Vintilă este mulțumit cu situația noastră!!

Cine trage aceasta la îndoială e nebun! Așa e! Dl Vintilă e sigur de fericirea noastră, noi la fel de-a Dsale, că ci și biblia spune „fericiți sunt cei slabi cu...“.

D'Amurè.

Citiți și
răspândiți ziarul

Chemarea

Cenzura „Patriei“ și „Chemării“

Printr-o scrisoare scurtă semnată de dl prefect P. Dan ni s'a comunicat că începând cu numărul prezent cenzura ziarelor Patria și Chemarea vor fi făcute la prefectura poliției.

Am înțeles povestea:

Prefectura județului nu a fost destul de strașnică în cenzurarea acestor ziare opoziționiste și dl Dukas sau Tătaro-vici au crezut că prietenul și unealta lor dl loc. col. Mihail, strașnicul măz-luitor de urne din Alba,

va executa mai cu grijă propaganda „subversivă“ a numitelor ziare.

Dar iată că jandarmul curajos nu-și ia personal răspunderea ci se ascunde după un domn Iuliu G. Ilian funcționar la prefectura poliției. Noi știm însă prea bine, că este chiar loc. col. Mihail care face cenzura.

Și pentru că noi nu ne ascundem după degete și luptăm cu vizorul deschis să știe dl Mihail că noi ne complectăm cu grabă dosarul deja voluminos asupra persoanei și activității sale pentru ai putea face încurând portretul și în urmă... mai mult.

In plin faliment

Ministrul de Finanțe pare a se fi asociat cu celebrul scamator Uferini. Cu ocazia ultimului turneu acest ne-intrecut iluzionist a făcut să dispară oameni, animale și obiecte voluminoase prin desemnarea unor cercuri în aer cu bagheta magică, stârnind admirația publicului. Vintilă—Catârul sperând să obțină cu aceleași mijloace furori politice, l'a angajat ca colaborator și consolator.

Așa se explică de ce mizeria generală a dispărut ca prin farmec, de ce eșecurile politice și economice interne și externe s'au transformat în mintea în succese răsunătoare, de ce vivisecția pe care o practică vintilismul pe corpul acestei nații a devenit un izvor de plăcere pentru victimele dukomaniei liberale și de ce blestemul poporului sună a strigăte de bis și bravo. Acum înțelegem pentru ce manifestările partidului național țărănesc, văzute prin prizma guvernărilor, au fost pur și simplu inexistente și de ce sutele de mii țărani au trecut prin filiera rapoartelor oficiale drept o mie de căciuli. La mijloc e deci Uferini. Am înțeles.

Când capul este plin de bocetele oamenilor nevoiași, de jalea zguduitoare a țării sărăcite și discreditate de cei ce o conduc în numele sacralului egoism, când erorile formida-

bile pe cari le-a săvârșit pacostea națională se alinează într'un șir infinit și amenință cu plesaneala pe vistiernic, el, factotumul în această țară, recurge la serviciile scamatorului Uferini, cu ajutorul căruia își procură cele mai perfecte iluzii că țara e fericită, mulțumită, recunoscătoare și admiratoare a marelui bărbat de... pus în spirt. Bagheta miraculoasă a maestrului Uferini alunecând peste rânile țării, acestea dispar. Dar dispar înamicii guvernului, înamicii noștri externi, pericolele multiple de cari suntem amenințați, locul pesimismului este luat cu asalt de un stupid optimism. Ce face o baghetă magică, flautul fermecat al catârului chinezesc!

Pretutindeni cinste, muncă, legalitate, libertate și prosperitate, credite cu duitul, belșug și însuflețire nebună pentru guvernul

Suntem în plin faliment, în lichidare totală a vieții normale.

Dar S'mintilă nu vede, nu aude, căci Uferini veghează.

Vintilă trăește în lumea scamatorului Uferini.

Pe două fronturi.

Suntem în plin războiu politic. Deoparte o mână de oameni, tremurând pentru soarta banilor lor, de altă parte un neam întreg lipsit până și de bucătura de mălaiu. Ofensiva politică declarată de românimea întreagă, contra acelor puțini, cari n'au făcut altceva, decât să se îmbogățească pe spinarea ei, pare, că vrea să fie transpusă pe frontul forței — de către cei vizați. Așa trebuie să fie lucrurile căci astfel ce ar însemna începuturile de teroare ce guvernul zi pe zi amplifică și ce ar putea însemna altceva șicanele și samavolniciile tot crescânde ai guvernărilor? Noi avem planurile noastre bine chibzuite și simțite și ori-ce încercare de translocare al frontului nu ne poate produce capcană. Secolul nostru, secolul transformărilor sociale radicale, nu mai constrânge ostașii ideilor, ca să recurgă la mijloace forte, pentru recrutarea adeptilor și ai colaboratorilor. Mijloacele primitive maniera forte cu care guvernul vrea să înfrunte lupta curată și ideală, în serviciul căreia s'au angajat toții românii cu tragere de inimă, devin ridicole și ele nu prind. Ba mai mult, scopul guvernului de-a transpune — conform intereselor sale — lupta noastră depe frontul ideologiei pe acel al forței — nouă ne este un argument bine venit spre a dovedi identitatea de atitudine a străinilor (fanarioșilor) din București cu finuta perfect identică cu a străinilor de pe vremurile repozate din Budapesta.

Noi ne păstrăm cu toate aceste pozițiile noastre. Și suntem siguri, că lupta va fi câștigată de către aceia, cari vor ști să-și păstreze continuitatea de idei.

Dar forța în ce poate evolua?

(atm)

Cine ține la convingerile sale ține, și la partidul ce-i reprezintă păreriile. Viața partidului o dă în bunăparte presa. Sprijiniți deci presa partidului, plăind abonamentul.

Citiți și răspândiți între prietenii Dv. ziarul „CHEMAREA“ cel mai dârz ostaș în marea luptă de dezrobire definitivă.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special: Tutankamen.

— Dr. Niemand — Chefuești, plasa Ten-vârtești. Dincontră! Prezideera țiganei ori chiromantei trebuie să te înveselească. Ziocă a ghicit adevărul și anume: de fapt ești setos de bani, i-ți plac vorbele mari pentru a ascunde cu ele găinării publice, că ești perfid și imbecil, că nu-ți place se muncești, dar a trăi bine i-ți place, că ai fișă pe la parcheturi, că ai confundat averea Dtale cu al Statului. etc. Ce să te neliniștească? Cu asemenea calități prețioase și cu o asemenea comoară vei deveni om mare. Dar sigur că trebuie să ascuți de mine căci îți spui singura și unica posibilitate:

— Genal Mih-Aiu-Loco. — Exact. Lucrul se prezintă sub forma acestora și simptome: când i-ți merge bine, nu-ți dai seama, când i-ți merge prost, nu poți altfel. De când străzile Clujului au fost ocupate de plutoanele poliției anticirculației de fapt au dispărut vechicolele. Permiteți-mi a face aici un denunț public. Zic zău că alaltăieri am văzut trecând pe calea Reg. Ferdinand un vehicol fără să-l oprească poliția anticirculară!!! Am mai văzut la o răscruce de drumuri că un automobil a putut trece printre poliștii anticirculari căci de data acesta nu erau într'un grup decât 189 poliști. Am mai văzut ieri cum se făcea liturghie pe un șoseu și mașină pentru ca Domnul de Sus să-l ajute a trece 50 metri în oraș fără a face contravenție și fără a călca un polișt anticircular. Se zice că sluba a folosit reușind în executarea îndrăznețului său plan. Va să zică pot anunța cetitorii mei că măsurile aceste au fost valabile numai câte-va săptămâni și că în curând măsurile severe vor fi îndulcite prin introducerea poliției ou tancuri menită a regula și circulația persoanelor. Când? Peste câte-va zile? Dar „cioarele“ iarna au sezon? Cioarele de Ardelene vă preocupă mai mult? Secretul stă în faptul că dac'oi prins pasărea trebuie să grijești de ea să nu scape.

Citiți „Chemarea“!

Aviz.

Toți abonații noștri sunt rugați a ne trimite abonamentul indicând și numărul abonamentului cu care i-se trimite ziarul. Cei, cari nu doresc a se abona să ne retrimite numărul și restanța abonamentului, fără însă, a rupe adresa de pe ziar, căci altcum nu-i putem șterge din controalele abonaților.

Administrația.